

SÂN BAY LỚN NHẤT THẾ GIỚI

SAU 4 NĂM THI CÔNG, VỚI VỐN ĐẦU TƯ GẦN 1,8 TỶ EURO, SÂN BAY BẮC KINH - SÂN BAY LỚN NHẤT THẾ GIỚI, ĐÃ ĐI VÀO HOẠT ĐỘNG ĐÚNG DỊP TỔ CHỨC THỂ VẬN HỘI OLYMPIC BẮC KINH 2008. ĐƯỢC THIẾT KẾ BỞI KIẾN TRÚC SƯ NORMAN FOSTER VÀ CÁC CỘNG SỰ, SÂN BAY NÀY LÀ CÔNG TRÌNH MANG LẠI HIỆU QUẢ HOẠT ĐỘNG, TIỆN NGHI CHO HÀNH KHÁCH VÀ SỬ DỤNG ÁNH SÁNG MẶT TRỜI MỘT CÁCH KHOA HỌC.

Văn hóa truyền thống Trung Hoa được thể hiện rõ ràng nhất qua phần mái vòm của sân bay - được thiết kế trông như một con rồng, một trong bốn linh vật của Trung Quốc. Theo Foster, công trình này được thiết kế trong một bối cảnh cụ thể. Nó thể hiện ý thức về vị trí của một Trung Quốc duy nhất và sẽ sớm trở thành cửa ngõ của quốc gia này. Mái vòm cao vút với những màu sắc truyền thống Trung Quốc - màu đỏ để vương hòa cùng màu vàng hoàng gia. Nếu bạn đi theo trục chính giữa của sân bay, thì những hàng cột đỏ thẳng tắp ở trước mặt sẽ cho bạn cảm giác như đang ở một cung điện.

Được đặt giữa đường băng phía Đông và đường băng thứ 3, nhà đón khách số 3 và Trung tâm chuyên chở mặt đất có diện tích rộng xấp xỉ 1,3 triệu m², và gần như chỉ có một mái. Nhà đón khách số 3, với diện tích là 1 triệu m², có thể đón 50 triệu khách mỗi năm cho đến năm 2020.

Mặc dù được xây dựng trên một quy mô chưa từng có, thiết kế của tòa nhà giúp giải quyết những rắc rối trong vận chuyển hàng không hiện đại, bao gồm cả một không gian sáng với những tiêu chuẩn phục vụ cao. Hơn thế, nhà đón khách số 3 giúp hành khách định hướng đường đi một cách dễ dàng và nhanh chóng: có ba khu vực T3A, B và C với những sảnh đến và đi được thiết kế đơn giản theo biểu đồ trục đối xứng. T3A (cửa nội địa và làm thủ tục), T3B (cửa quốc tế) và T3C (cửa nội địa) nằm ở trung tâm của sơ đồ. Việc sắp xếp này tạo nên hiệu quả mở rộng tối đa vành đai, tăng diện tích và thời gian đỗ cho các máy bay trong khi vẫn giữ được mối liên kết

cao và để cho hành khách xác định được đường đi và thời gian của từng chuyến bay.

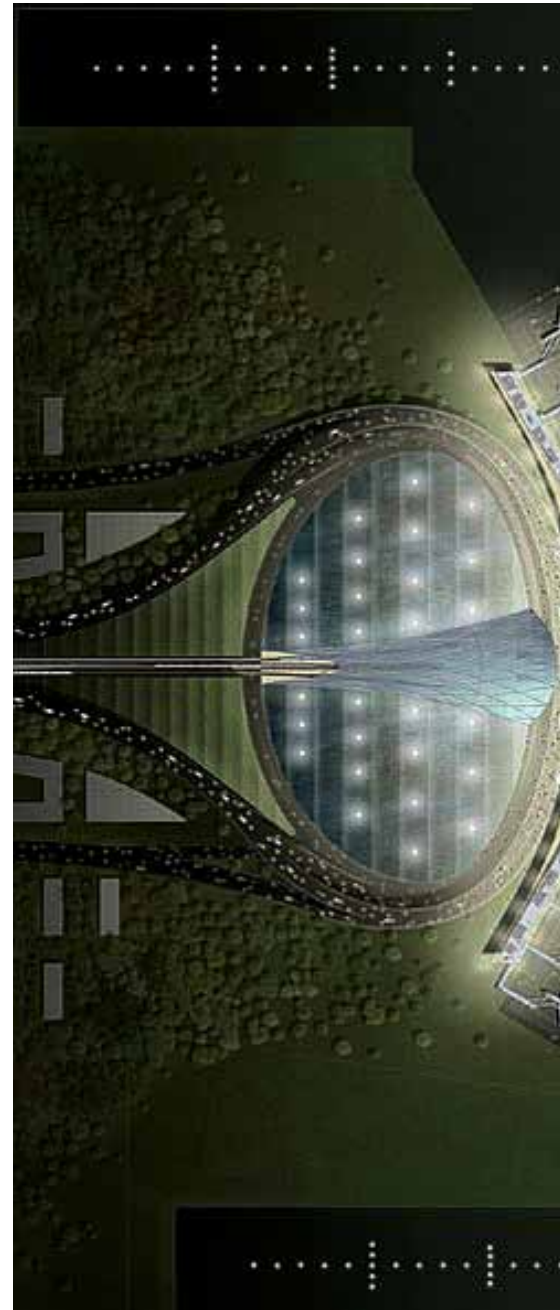
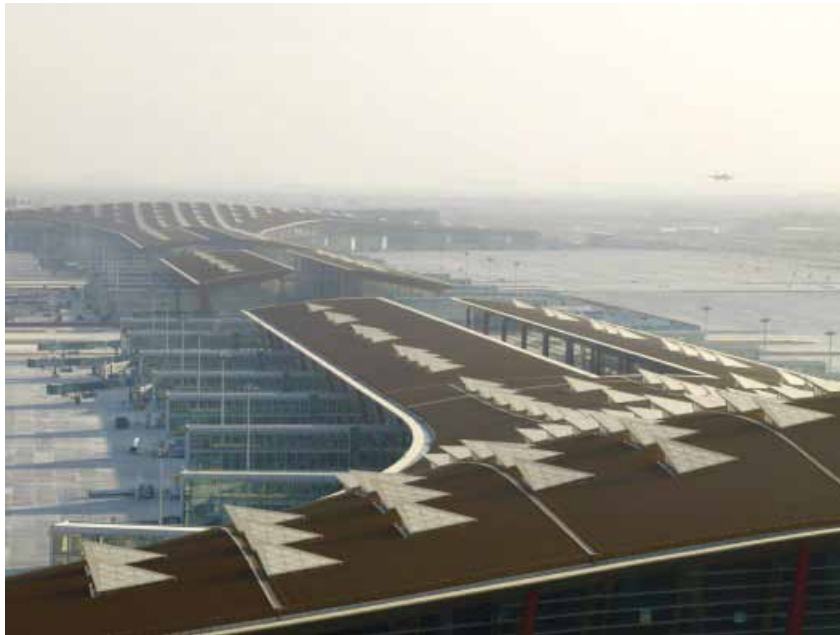
Mặc dù chiều dài từ phía bắc tới phía nam của nhà đón khách là 3 và 4 km nhưng giữa ba khu vực A, B và C không bị chia cắt mà vẫn giữ được một tầm nhìn thẳng tắp, giống như liên kết tầm nhìn giữa tầng 1 và tầng lửng cao hơn phía trên. Tất cả mọi không gian đều được chiếu sáng một cách tự nhiên và những khung kính to lớn, bóng loáng trên trần nhà tạo nên một đường nối với bên ngoài và làm thay đổi bầu trời. Tầm nhìn dọc trục giữa của tòa nhà trở nên rõ rệt bởi những cột màu đỏ đặc biệt, kéo dài ra tận phía bên ngoài của tòa nhà, gợi liên tưởng đến những ngôi đền thờ cổ của Trung Quốc.

Tiền sảnh phía bên ngoài sân bay đón là một con đường cong, ôm lấy đại sảnh, đón chào hành khách đến qua trung tâm vận tải mặt đất trong một

biểu hiệu chào mừng đơn giản. Điểm đến và điểm đi được chia theo các tầng riêng biệt nhưng sau đó, Norman Foster đã đảo ngược lại khu T3B, với điểm đến ở tầng trên nhằm tạo cho những du khách đến thăm Bắc Kinh có được một điểm nhìn lý tưởng, buộc họ phải xúc động bởi một khung cảnh nguy nga, tráng lệ bậc nhất của sân bay khi nhìn từ trên xuống.

Những tia sáng mặt trời xuyên qua mái che đơn nhất giúp cho việc định hướng được dễ dàng và mang ánh sáng ban ngày vào sâu trong tòa nhà. Tám pa-lét màu chuyển đổi qua 16 gam màu, từ đỏ ở sảnh vào T3A tới màu cam và cuối cùng là màu vàng ở cuối sảnh T3B. Điều này tạo nên một hệ thống phân chia khu vực phụ, chia nhỏ phạm vi tòa nhà và giúp cho việc định hướng đường trở nên dễ dàng. Tám pa-lét này cũng xuất hiện từ phía Bắc tới phía Nam trên trần nhà, phía trên sảnh đến và đi, làm tăng thêm cảm giác về độ cong như trên

trần máy bay.

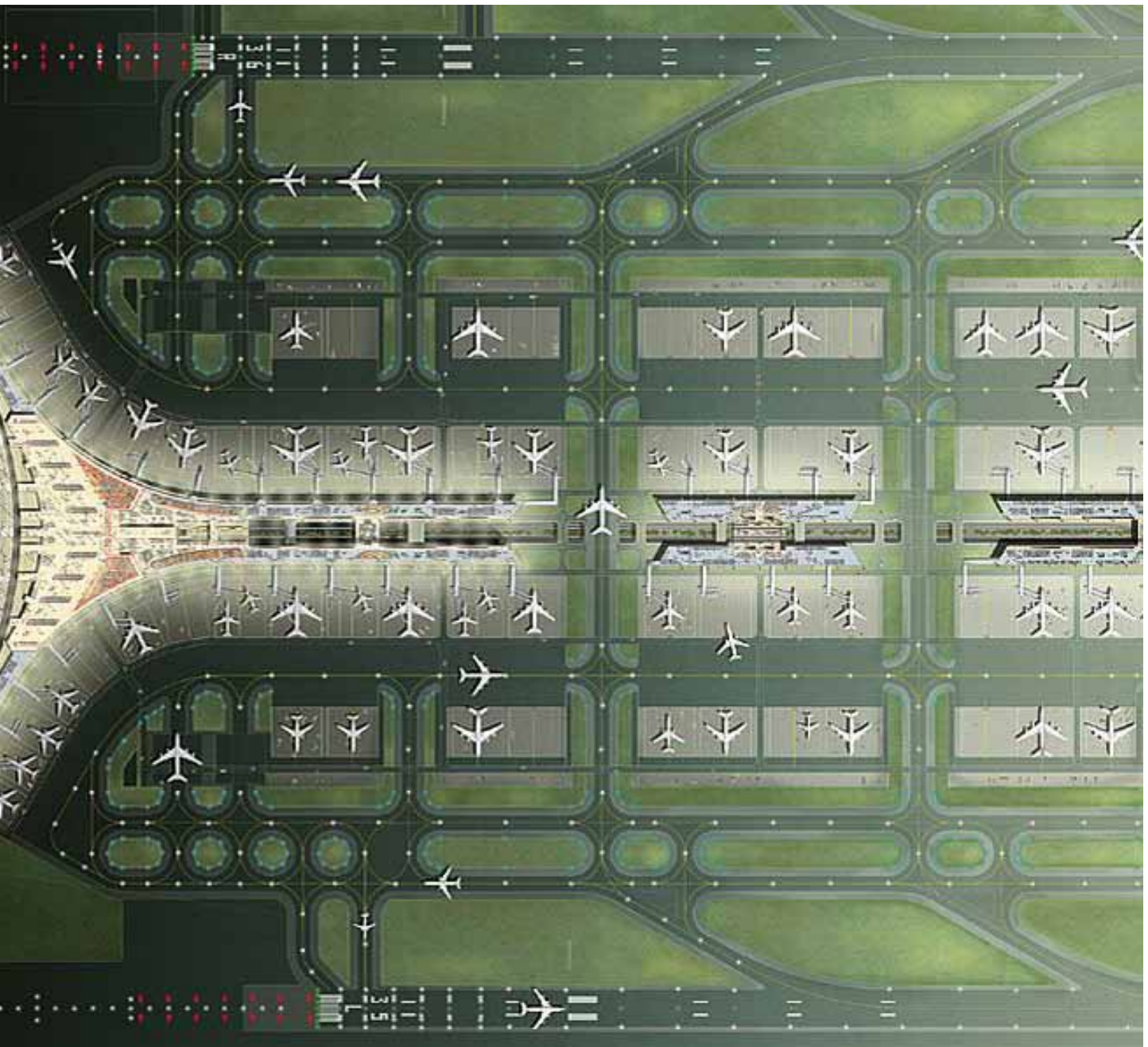
Để di chuyển giữa khu vực T3A và T3B, người ta sử dụng một phương tiện vận chuyển người tự động tốc độ cao (gọi tắt là APM), chiếc xe này có khả năng chạy tới 80km/h và thực hiện chuyến đi chỉ trong hai phút. Chiếc APM rất dễ sử dụng, điểm chính là chọn tốc độ xuất phát và đặt vào trong vành đai xanh, hướng ra phía có ánh sáng mặt trời và đi ra khỏi tòa nhà, tất cả những thao tác đó nhằm giúp cho chiếc xe định hướng tốt hơn.

Mái của công trình có khung bằng

sắt đặt cách nhau với tấm mái hình tam giác bằng kim loại nhẹ. Mái được làm cong, nhô lên ở chính giữa, tạo nên một không gian gây ấn tượng sâu sắc giống như trong nhà thờ, và hẹp dần về phía mép của tòa nhà, tạo ra nhiều khu vực riêng dành cho hành khách đi về phía cửa và tạo khoảng trống cho việc đậu máy bay. Độ cong của mái vòm không những tạo hiệu ứng âm vang cho tòa nhà mà còn góp phần vào hệ thống thay đổi màu sắc trên mái - chuyển từ màu đỏ sang màu cam rồi màu vàng. Những bức vách ngăn gần như không có bởi khoảng cách của các thanh chắn trên tấm

vách rất lớn, tạo nên không gian rộng rãi, làm cho tầm nhìn của hành khách không bị hạn chế và để đảm bảo độ sáng bóng được xuyên suốt sàn nhà.

Sân bay Bắc Kinh là một trong những công trình lớn nhất thế giới, kết hợp với một loạt các ý tưởng thiết kế phụ thuộc vào không gian kiến trúc, như các cửa sổ trên mái vòm quanh theo hướng Đông-Nam để hứng trọn nguồn sáng ấm áp của mặt trời buổi sớm và hệ thống kiểm soát môi trường kết hợp nhằm giảm thiểu sự tiêu thụ năng lượng. Thay vì có nhiều tòa nhà riêng biệt, sân bay Bắc Kinh chỉ sử

dụng rất ít đất bằng cách đặt mọi thứ gần nhau hơn, tạo điều kiện thuận lợi và dễ dàng khi giao tiếp trong một công trình hoàn hảo như thế này

Norman Foster tuyên bố rằng: sân bay mới này là công trình lớn nhất và hiện đại nhất trên thế giới. Cửa ngõ vào Bắc Kinh, sân bay này không chỉ mang lại cảm giác duy nhất về một nơi chốn mà những màu sắc mà biểu tượng nơi đây còn gợi đến cho chúng ta cảm thấy như một con rồng Trung Hoa khổng lồ sắp bay lên trời cao.

Mỹ Sơn (dịch)

